

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7014

гр. София, 21.09.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в закрито заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

като разгледа дело номер **9086** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на П. Р. Х., с адрес в [населено място] срещу Заповед № РВТ21-РД09-156/03.09.2021г., издадена от кмета на район „В.“, Столична община, с която на жалбоподателя, в качеството му на собственик на втори етаж от масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], №44, заедно с едно мазе в сутерена, кухня, таван, сервизно помещение в таванския етаж, заедно с гараж е наредено да осигури свободен достъп до втори етаж и собствените му помещения на таванския етаж на жилищната сграда, на служители по чл.223, ал.2 от ЗУТ на район В., Столична община, за извършване на проверка и осъществяване функциите съобразно чл.223 от ЗУТ.

С жалбата е направено особено искане по чл.217, ал.2 от ЗУТ, за спиране на предварителното изпълнение на обжалваната заповед, което искане е предмет на настоящия съдебен акт.

Искането за спиране е мотивирано с това, че предварителното изпълнение би причинило непоправими вреди на собственика на имота П. Х., който е на 74 години и заедно със съпругата му – Л. Х. се притесняват да допускат в дома си външни лица. Твърди се, че двамата са с над 50% степен на увреждане, трудно подвижни са и са с ТЕЛК и тази проверка ще им причини емоционален и психически стрес. Сочи се, че в случая непоправимите вреди, които понася жалбоподателя – стресът, са вече налични и не следва да продължават. Излагат се и аргументи относно законосъобразността на заповедта; за неприкосновеността на жилището, според чл.33, ал.1 от Конституцията и за случаите, в които се допуска влизане и оставане в жилище без съгласието на неговия обитател или без разрешение на съдебната власт.

Съдът като взе предвид приложените в делото доказателства, прие за установено следното:

Със Заповед № РВТ21-РД09-156/03.09.2021г., издадена от кмета на район „В.“,

Столична община на жалбоподателя, в качеството му на собственик на втори етаж от масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], №44, заедно с едно мазе в сутерена, кухня, таван, сервизно помещение в таванския етаж, заедно с гараж, е наредено да осигури свободен достъп до втори етаж и собствените му помещения на таванския етаж на жилищната сграда, на служители по чл.223, ал.2 от ЗУТ на район В., Столична община, за извършване на проверка и осъществяване функциите съобразно чл.223 от ЗУТ. Проверката е насрочена за 28.09.2021г.

С Експертно решение на ТЕЛК /ЕР/ от 13.06.2014г. е определена 72 % инвалидност на П. Х., за срок – пожизнен. С Експертно решение на ТЕЛК от 09.11.2016г. е определена 72 % инвалидност на Л. Х., за срок – 3 години, считано от 01.11.2019г.. И в двете решения не е посочено, че освидетелстваните са трудноподвижни и/или се нуждаят от чужда помощ. В ЕР за Л. Х. е записано, че лицето е в задоволително общо състояние.

Заповед № РВТ21-РД09-156/03.09.2021г., на кмета на район „В.“, Столична община е издадена на основание чл.194, ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Съгласно чл.217, ал.1, т.8 от ЗУТ жалбите пред съда не спират изпълнението на заповедите по чл.194, ал.1 за осигуряване на свободен достъп в недвижимите имоти. Следователно налице е допуснато по силата на отделен закон предварително изпълнение.

Допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства.

Забрана за съдебен контрол, по отношение на предварителното изпълнение на заповедите по чл.194, ал.1 от ЗУТ не е законово уредена. Налице е и оспорване на законосъобразността на административния акт, за който специалния закон допуска предварително изпълнение. Следователно искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е допустимо.

Разгледано по същество искането е неоснователно.

Съгласно Тълкувателно решение № 5/8.09.2009г. на ОС на Върховния административен съд при допуснато по силата на специален закон предварително изпълнение на административен акт /каквото е процесният случай/, приложим при съдебния контрол за законосъобразност на административния акт е чл.166, ал.2 от АПК. От анализа на посочената разпоредба следва, че в тежест на лицето, поискало спиране на предварителното изпълнение е да докаже вероятността за причиняване на оспорващия на значителна или трудно поправима вреда. В подадената жалба като значителни или трудно поправими вреди се сочи причиняване на емоционален и психически стрес, предвид възрастта и здравословното състояние на жалбоподателя и съпругата му, както и стресът, който вече е наличен при жалбоподателя и не следва да продължава. Доказателства за настъпил вече емоционален и психически стрес не са представени. Не са налични и доказателства за трудна подвижност. Възрастта и процента инвалидност на жалбоподателя и съпругата му не обосновават извод за вече причинен емоционален и психически стрес или за причиняване на значителни или трудно поправими вреди след предварителното изпълнение. Действително извършването на проверка от контролните органи може да доведе до притеснение, но доказателства, че в този случай това притеснение ще надхвърли обичайното и ще

причини значителни или трудно поправими вреди не са представени.

В производството само се твърди вероятността от настъпването на значителна или трудно поправила вреда, без да са индивидуализирани финансовите параметри на евентуална вреда, за да се направи преценка за нейната значителност или непоправимост. От друга страна с разпоредбата на чл.194, ал.4 и ал.5 от ЗУТ е предвиден изричен правен регламент за отстраняване на вреди, ако такива настъпят, както и бърза процедура за обезщетяването им. Няма законова забрана за обезщетяване и на неимуществени вреди.

Наведените от жалбоподателя оплаквания за незаконосъобразност на процесната жалба са неотнормирани към преценката за наличието на основания за спиране по чл.166, ал.2 от АПК и касаят спора по същество.

Жалбоподателят се е позовал и на чл.33 от Конституцията на РБ за неприкосновеността на жилището. Действително с посочената правна норма е гарантирана неприкосновеността на жилището, както и че без съгласието на обитателя му никой не може да влиза или да остава в него. Същевременно с ал.1 на чл.33 от Конституцията е предвидено, че тази забрана отпада в случаите, изрично посочени в закона. А процесният случай е точно такъв. Влизането в жилището е регламентирано с разпоредба на ЗУТ.

Процесното искане е за спиране на акт, по отношение на допуснато за него предварително изпълнение, по силата на закон - ЗУТ. За разлика от предварителното изпълнение, допуснато с разпореждане по чл.60, ал.1 от АПК, тук законодателят е въвел презумпция, че общественият и държавният интерес надделяват над личния. Отделно от това от жалбоподателя не се сочат нови обстоятелства, които да обосноват спирането на предварителното изпълнение на заповедта.

При съобразяване на горните факти и обстоятелства се налага извод за неоснователност на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. Така мотивиран и на основание чл.166, ал.3 от АПК, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ без уважение искането на П. Р. Х., с адрес в [населено място] за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № РВТ21-РД09-156/03.09.2021г., издадена от кмета на район „В.“, Столична община.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: